ISSN 2392-0300 „Civitas et Lex” 2026 / 4(52)
DOI 10.31648/cetl.12974

VARIA

Ks. Wojciech Guzewicz
Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie Filia w Ełku
ORCID: https://orcid.org/0000-0002-6759-0856
e-mail: wojciech.guzewicz@uwm.edu.pl

KAPŁANI DIECEZJI EŁCKIEJ ZMARLI W LATACH 2007–2012 (KS. LEON SZATKOWSKI, KS. ZDZISŁAW FRANCISZEK ŚWINIARSKI, KS. JERZY JAN ZAWADZKI, KS. JÓZEF ADAMCZYK, KS. ZYGMUNT CZERKAS-CHODOSOWSKI, KS. EUGENIUSZ PŁOŃSKI, KS. MIECZYSŁAW KOZIK, KS. ARTUR TOMASZ ŚLIWOWSKI, KS. MARIAN BUCIŃSKI, KS. ROMUALD CZAJEWSKI, KS. CZESŁAW GIZA, KS. JAN JERZY MACEK, KS. STANISŁAW ANTONI NOWAK, KS. JÓZEF PIETRUSZKA, KS. HENRYK CIMOCHOWSKI, KS. KAZIMIERZ GACKI, KS. WŁODZIMIERZ WINCENTY WIELGAT, KS. JAN WIKTOR NOWAK)

Streszczenie: Artykuł prezentuje osiemnaście biogramów kapłanów diecezji ełckiej zmarłych w latach 2007–2012: ks. Leona Szadkowskiego, ks. Zdzisława Franciszka Świniarskiego, ks. Jerzego Jana Zawadzkiego, ks. Józefa Adamczyka, ks. Zygmunta Czerkasa-Chodosowskiego, ks. Eugeniusza Płońskiego, ks. Mieczysława Kozika, ks. Artura Tomasza Śliwowskiego, ks. Mariana Bucińskiego, ks. Romualda Czajewskiego, ks. Czesława Gizy, ks. Jana Jerzego Macka, ks. Stanisława Antoniego Nowaka, ks. Józefa Pietruszki, ks. Henryka Cimochowskiego, ks. Kazimierza Gackiego, ks. Włodzimierza Wincentego Wielgata oraz ks. Jana Wiktora Nowaka. Opracowania zawierają informacje dotyczące życia, wykształcenia, formacji kapłańskiej, przebiegu posługi duszpasterskiej oraz okoliczności śmierci poszczególnych duchownych. Biogramy opracowano w układzie chronologicznym, a w obrębie poszczególnych lat – alfabetycznym. Każde hasło uzupełniono bibliografią przedmiotową, co podnosi wartość dokumentacyjną i źródłową opracowania.

Słowa kluczowe: diecezja ełcka, duchowieństwo katolickie, kapłani, biografistyka, biogramy, nekrologi, historia Kościoła, duchowieństwo diecezjalne

PRIESTS OF THE EŁK DIOCESE WHO DIE IN THE YEARS 2007–2012 (FR. LEON SZATKOWSKI, FR. ZDZISŁAW FRANCISZEK ŚWINIARSKI, FR. JERZY JAN ZAWADZKI, FR. JÓZEF ADAMCZYK, FR. ZYGMUNT CZERKAS-CHODOSOWSKI, FR. EUGENIUSZ PŁOŃSKI, FR. MIECZYSŁAW KOZIK, FR. ARTUR TOMASZ ŚLIWOWSKI, FR. MARIAN BUCIŃSKI, FR. ROMUALD CZAJEWSKI, FR. CZESŁAW GIZA, FR. JAN JERZY MACEK, FR. STANISŁAW ANTONI NOWAK, FR. JÓZEF PIETRUSZKA, FR. HENRYK CIMOCHOWSKI, FR. KAZIMIERZ GACKI, FR. WŁODZIMIERZ WINCENTY WIELGAT, FR. JAN WIKTOR NOWAK)

Abstract: The article presents eighteen biographical sketches of priests of the Diocese of Ełk who died between 2007 and 2012: Fr. Leon Szadkowski, Fr. Zdzisław Franciszek Świniarski, Fr. Jerzy Jan Zawadzki, Fr. Józef Adamczyk, Fr. Zygmunt Czerkas-Chodosowski, Fr. Eugeniusz Płoński, Fr. Mieczysław Kozik, Fr. Artur Tomasz Śliwowski, Fr. Marian Buciński, Fr. Romuald Czajewski, Fr. Czesław Giza, Fr. Jan Jerzy Macek, Fr. Stanisław Antoni Nowak, Fr. Józef Pietruszka, Fr. Henryk Cimochowski, Fr. Kazimierz Gacki, Fr. Włodzimierz Wincenty Wielgat, and Fr. Jan Wiktor Nowak. The biographical sketches include information on their lives, education, priestly formation, pastoral ministry, and the circumstances of their deaths. They are arranged chronologically and, within each year, alphabetically. Each entry is supplemented with a subject bibliography, enhancing the documentary and scholarly value of the study.

Keywords: Diocese of Ełk, Catholic clergy, priests, biography studies, biographical sketches, obituaries, Church history, diocesan clerg

Wprowadzenie

Artykuł przedstawia osiemnaście biogramów kapłanów diecezji ełckiej zmarłych w latach 2007–2012: ks. Leona Szadkowskiego, ks. Zdzisława Franciszka Świniarskiego, ks. Jerzego Jana Zawadzkiego, ks. Józefa Adamczyka, ks. Zygmunta Czerkasa-Chodosowskiego, ks. Eugeniusza Płońskiego, ks. Mieczysława Kozika, ks. Artura Tomasza Śliwowskiego, ks. Mariana Bucińskiego, ks. Romualda Czajewskiego, ks. Czesława Gizy, ks. Jana Jerzego Macka, ks. Stanisława Antoniego Nowaka, ks. Józefa Pietruszki, ks. Henryka Cimochowskiego, ks. Kazimierza Gackiego, ks. Włodzimierza Wincentego Wielgata oraz ks. Jana Wiktora Nowaka.

Celem opracowania jest przybliżenie sylwetek duchownych, którzy pełnili posługę kapłańską w diecezji ełckiej, oraz zachowanie pamięci o ich życiu i działalności duszpasterskiej.

Niniejszy artykuł stanowi kolejną część szerszego projektu biograficzno-prozopograficznego, którego celem jest opracowanie sylwetek wszystkich zmarłych kapłanów diecezji ełckiej. Projekt obejmuje okres od powstania diecezji ełckiej w 1992 r. do 2027 r., a jego realizacja została zaplanowana w formie kolejnych publikacji zawierających biogramy duchownych zmarłych w poszczególnych latach. Prezentowane opracowanie wpisuje się zatem w systematyczne dokumentowanie

dziejów duchowieństwa diecezjalnego oraz ukazywanie jego wkładu w rozwój Kościoła lokalnego.

Każdy biogram obejmuje szeroki zakres informacji dotyczących pochodzenia rodzinnego kapłana, jego edukacji, formacji seminaryjnej, przyjęcia święceń kapłańskich, przebiegu pracy duszpasterskiej, pełnionych funkcji i urzędów kościelnych, otrzymanych odznaczeń i godności, a także okoliczności śmierci i pogrzebu. Poszczególne hasła zostały uzupełnione bibliografią przedmiotową. Biogramy uporządkowano chronologicznie, natomiast w obrębie danego roku zastosowano układ alfabetyczny.

W procesie opracowywania biogramów zastosowano metodę analizy i krytycznej weryfikacji dostępnych źródeł, dokonując porównania informacji zawartych w publikacjach nekrologicznych, słownikowych oraz materiałach biograficznych. Pozwoliło to na uzupełnienie i uszczegółowienie danych dotyczących życia oraz działalności poszczególnych kapłanów.

Podstawę źródłową opracowania stanowią trzy grupy publikacji: nekrologi zamieszczone w „Kronikach Urzędowych Diecezji Ełckiej", opracowania słownikowe ks. prof. Andrzeja Kopiczki oraz hasła biograficzne i encyklopedyczne przygotowane przez ks. Wojciecha Guzewicza. Szczególne znaczenie miała publikacja pt. *„Powiedz ludziom, niech więcej nie płaczą…". Słownik biograficzny zmarłych księży diecezji ełckiej (1992–2017)*, w której ks. Wojciech Guzewicz zgromadził biogramy kapłanów diecezji ełckiej zmarłych do 2017 r.

Niniejsze opracowanie nie jest jednak jedynie powieleniem wspomnianego słownika. W stosunku do wcześniejszej publikacji zostało uzupełnione o dodatkowe informacje biograficzne oraz rozszerzone o nowe pozycje literatury przedmiotu. Stanowi tym samym próbę dalszego dokumentowania dziejów duchowieństwa diecezji ełckiej oraz wkładu poszczególnych kapłanów w życie lokalnego Kościoła.

2007

SZADKOWSKI LEON (1929–2007)

Urodził się 14 marca 1929 r. w Ćwiklinku (parafia Sarbiewo, diecezja płocka) jako dziewiąte z jedenaściorga dzieci Józefa i Leokadii z domu Gnatowskiej, w rodzinie rolniczej. Naukę na poziomie szkoły średniej odbywał w Niższym Seminarium Duchownym Księży Werbistów w Nysie i Pieniężnie. W latach 1952–1958 kształcił się w Wyższym Seminarium Duchownym Księży Werbistów w Pieniężnie, gdzie 1 września 1952 r. złożył pierwsze śluby zakonne. Po sześciu latach opuścił Zgromadzenie Słowa Bożego i przez kilka miesięcy pracował jako nauczyciel religii przy parafii św. Józefa w Olsztynie. 12 maja 1959 r. został przyjęty do Wyższego Seminarium Duchownego „Hosianum" w Olsztynie. Święcenia kapłańskie otrzymał 9 kwietnia 1961 r. z rąk bpa Tomasza Wilczyńskiego, biskupa warmińskiego. Po święceniach został skierowany do pracy duszpasterskiej jako wikariusz w parafii Wydminy, z jednoczesnym obowiązkiem obsługiwania parafii w Orłowie (1961–1972). 15 września 1972 r. został mianowany administratorem

parafii w Cichach, a następnie objął urząd proboszcza tej wspólnoty, który pełnił do 2003 r. Po przejściu na emeryturę zamieszkał przy parafii. W okresie swojej posługi duszpasterskiej w Cichach przyczynił się do powstania trzech kaplic dojazdowych: w Mazurach, Sokółkach i Czerwonym Dworze. Szczególną troską obejmował rozwój życia religijnego i społecznego mieszkańców parafii. Wspierał rozbudowę miejscowych szkół oraz inicjatywy służące dobru wspólnemu, w tym wykupienie i zagospodarowanie ogólnodostępnej działki nad jeziorem w Mazurach. Ks. Leon Szadkowski angażował się również w działalność na rzecz dekanatu oleckiego. Pełnił funkcję wicedziekana oraz dekanalnego referenta do spraw trzeźwości i działalności charytatywnej. Był znany z osobistej pobożności i przywiązania do tradycji pielgrzymowania – każdego roku uczestniczył w pieszych pielgrzymkach na Jasną Górę oraz do Ostrej Bramy w Wilnie. Za działalność duszpasterską został odznaczony licznymi godnościami kościelnymi. W 1988 r. otrzymał godność kanonika honorowego Kapituły Kolegiackiej w Dobrym Mieście, z której zrezygnował 5 lutego 1997 r. po przyjęciu godności kanonika honorowego w diecezji ełckiej. W 1995 r. został mianowany Kapelanem Honorowym Jego Świątobliwości, natomiast w 1997 r. otrzymał godność kanonika honorowego Kapituły Konkatedralnej Sambijskiej z siedzibą w Gołdapi. Zmarł 17 lipca 2007 r. w 79. roku życia i 47. roku kapłaństwa. Został pochowany na cmentarzu parafialnym w Cichach.

M. Szczęsny, *Tam, gdzie kamienie proboszcza słuchają*, „Martyria" 1995, nr 5, s. 7; J. Wojtkowski, *Szatkowski Leon*, w: *Słownik biograficzny Kapituły Kolegiackiej w Dobrym Mieście*, pod red. J. Guzowskiego, Olsztyn 1999, s. 142; A. Kopiczko, *Duchowieństwo katolickie diecezji warmińskiej. Część 2: Słownik*, Olsztyn 2007, s. 274–275; R. Kamiński, *Śp. ks. prał. Leon Szatkowski (1929–2007)*, „Martyria" 2007, nr 9, s. 8; A. Skowroński, *Ks. prał. Leon Szadkowski (1929–2007)*, „Kronika Urzędowa Diecezji Ełckiej" 2007, nr 3–4, s. 84–86; W. Guzewicz, *Parafia Cichy 1952–2009*, Ełk 2010, s. 64–66; tenże, *„Powiedz ludziom, niech więcej nie płaczą…". Słownik biograficzny zmarłych księży diecezji ełckiej (1992–2017)*, Ełk 2017, s. 63–64.

ŚWINIARSKI ZDZISŁAW FRANCISZEK (1929–2007)

Urodził się 8 maja 1929 r. w Płośnicy (diecezja chełmińska), w powiecie działdowskim, w rodzinie Franciszka i Heleny z domu Jankowskiej. Do wybuchu II wojny światowej ukończył trzy klasy szkoły powszechnej w Terespolu (powiat Świecie nad Wisłą). Okres okupacji niemieckiej naznaczony był trudnymi doświadczeniami rodzinnymi. W kwietniu 1940 r. zmarła jego matka, natomiast w czerwcu 1941 r. ojciec – starszy asystent kolejowy – został deportowany przez Niemców do obozu, skąd już nie powrócił. Od tego czasu pozostawał pod opieką starszego rodzeństwa. Po zakończeniu wojny kontynuował naukę w gimnazjum w Działdowie, gdzie w 1948 r. uzyskał tzw. małą maturę. Następnie przez dwa lata kształcił się w Niższym Seminarium Duchownym w Olsztynie, po czym zdał egzamin dojrzałości. W lipcu 1950 r. wstąpił do Wyższego Seminarium Duchownego „Hosianum" w Olsztynie. Święcenia kapłańskie przyjął 24 września 1955 r. z rąk bpa Mariana Jankowskiego, biskupa pomocniczego diecezji siedleckiej. Po święceniach został skierowany do pracy duszpasterskiej jako

wikariusz w parafiach Drogosze, Barciany i Srokowo (1955–1968), zamieszkując w tym czasie w Momajnach. W 1968 r. został mianowany administratorem, a następnie proboszczem parafii pw. Matki Bożej Gromnicznej w Wiśniowie Ełckim, którą kierował do 2001 r. W okresie pełnienia tej posługi angażował się w życie wspólnoty parafialnej oraz pełnił funkcję ojca duchownego kapłanów dekanatu rajgrodzkiego. Za długoletnią i gorliwą posługę kapłańską został wyróżniony godnościami kościelnymi. W 1988 r. otrzymał tytuł Kapelana Jego Świątobliwości, natomiast 7 października 1989 r. został mianowany kanonikiem gremialnym Sambijskiej Kapituły Konkatedralnej z siedzibą w Gołdapi. W lipcu 2001 r. przeszedł na emeryturę i zamieszkał w Działdowie, na terenie parafii św. Wojciecha. Zmarł 18 lipca 2007 r. w wieku 78 lat. Uroczystości pogrzebowe odbyły się w Działdowie, a ciało kapłana zostało pochowane w grobie rodzinnym na miejscowym cmentarzu.

A. Kopiczko, *Duchowieństwo katolickie diecezji warmińskiej. Część 2: Słownik*, Olsztyn 2007, s. 294; A. Skowroński, *Ks. prał. Zdzisław Franciszek Świniarski (1929–2007)*, „Kronika Urzędowa Diecezji Ełckiej" 2007, nr 3–4, s. 86–88; W. Guzewicz, *„Powiedz ludziom, niech więcej nie płaczą…". Słownik biograficzny zmarłych księży diecezji ełckiej (1992–2017)*, Ełk 2017, s. 72–73.

ZAWADZKI JERZY JAN (1950–2007)

Urodził się 15 czerwca 1950 r. we Wrocławiu, w rodzinie Jerzego i Krystyny z domu Dziekan. Edukację rozpoczął w Szkole Podstawowej nr 99 we Wrocławiu, a następnie kształcił się w IV Liceum Ogólnokształcącym im. Stefana Żeromskiego oraz II Liceum Ogólnokształcącym im. Piastów Śląskich we Wrocławiu, gdzie w 1969 r. uzyskał świadectwo dojrzałości. Po maturze wstąpił do Metropolitalnego Seminarium Duchownego we Wrocławiu. Na czwartym roku formacji seminaryjnej przeniósł się na studia świeckie na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, gdzie w 1974 r. uzyskał magisterium z teologii pastoralnej. Po ukończeniu studiów podjął pracę jako świecki katecheta w Suwałkach. W 1975 r. został przyjęty do Wyższego Seminarium Duchownego w Łomży. Święcenia kapłańskie otrzymał 28 maja 1976 r. z rąk bpa Mikołaja Sasinowskiego, biskupa łomżyńskiego. Po święceniach został skierowany do pracy duszpasterskiej jako wikariusz w parafii Brok, a od 18 lipca 1977 r. pełnił posługę wikariusza w parafii pw. św. Aleksandra w Suwałkach. W Suwałkach szczególnie zaangażował się w duszpasterstwo młodzieży, rozwój ruchu oazowego na Suwalszczyźnie oraz działalność charytatywną. Organizował pomoc dla osób znajdujących się w trudnej sytuacji życiowej, w szczególności dla ubogich, bezdomnych, osób uzależnionych od narkotyków i alkoholu. 13 listopada 1980 r. był inicjatorem spotkania założycielskiego Międzyzakładowego Komitetu Strajkowego „Solidarność" w Suwałkach. W 1985 r. został mianowany dyrektorem Punktu Konsultacyjnego Akademii Teologii Katolickiej w Suwałkach oraz Instytutu Wyższej Kultury Chrześcijańskiej przy Katolickim Uniwersytecie Lubelskim w Suwałkach. Po utworzeniu diecezji ełckiej w 1992 r. został mianowany proboszczem parafii pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Suwałkach. We wrześniu 1992 r. objął również funkcję dyrektora

administracyjnego Filii Diecezjalnego Kolegium Teologicznego w Suwałkach, którą pełnił do 1 września 1995 r. Szczególnym osiągnięciem ks. Jerzego Zawadzkiego było założenie w 1993 r. pierwszej w Polsce szkoły dla dzieci romskich, będącej wyrazem jego troski o osoby wykluczone społecznie oraz potrzebujące wsparcia edukacyjnego i wychowawczego. Za swoją działalność duszpasterską, społeczną i edukacyjną został wyróżniony licznymi odznaczeniami. W 1992 r. otrzymał godność kanonika honorowego Kapituły Katedralnej w Ełku, natomiast w 2001 r. został odznaczony Medalem Komisji Edukacji Narodowej. Ks. Jerzy Jan Zawadzki zmarł 23 kwietnia 2007 r. w szpitalu w Białymstoku, do którego został przyjęty kilka dni wcześniej po rozległym zawale serca. Uroczystości pogrzebowe odbyły się 26 kwietnia 2007 r. w Suwałkach. Wzięły w nich udział tysiące mieszkańców miasta, w tym osoby ubogie i potrzebujące, którym kapłan przez wiele lat okazywał pomoc i wsparcie. W 2007 r. został pośmiertnie odznaczony Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski. Jego imieniem nazwano jedną z ulic w Suwałkach.

A. Skowroński, *Ks. kan. Jerzy Jan Zawadzki (1950–2007),* „Kronika Urzędowa Diecezji Ełckiej" 2007, nr 1–2, s. 106–108; *Wyjątkowa parafia*, pod red. J. Bacewicza, Suwałki 2007; W. Guzewicz, *„Powiedz ludziom, niech więcej nie płaczą…". Słownik biograficzny zmarłych księży diecezji ełckiej (1992–2017),* Ełk 2017, s. 78–79; tenże, *Ks. Jerzy Jan Zawadzki w obiektywie bezpieki*, „Civitas et Lex" 2017, nr 2, s. 53–66; M. Zwolski, *Zawadzki Jerzy Jan*, „Encyklopedia Solidarności", <https://encysol.pl/es/encyklopedia/biogramy/19661,Zawadzki-Jerzy-Jan.html>, dostęp: 23.04.2024.

2008

ADAMCZYK JÓZEF (1937–2008)

Urodził się 15 czerwca 1937 r. w miejscowości Kopiec, należącej do parafii Odechów (diecezja sandomierska), w rodzinie rolniczej Feliksa i Marianny z domu Soleckiej. Po ukończeniu szkoły podstawowej w Zakrzówku i dwuletniej przerwie w nauce kontynuował edukację w Liceum Ogólnokształcącym dla Pracujących w Starachowicach, gdzie w 1959 r. uzyskał świadectwo dojrzałości. W tym samym roku wstąpił do Wyższego Seminarium Duchownego „Hosianum" w Olsztynie. Święcenia kapłańskie przyjął 19 czerwca 1966 r. we Fromborku z rąk bpa Jana Obłąka, biskupa pomocniczego warmińskiego. Po święceniach został skierowany do pracy duszpasterskiej jako wikariusz. Posługę tę pełnił kolejno w parafiach: Winda (1966–1967), Boguchwały (1967–1969) oraz Budry (1969–1979). 15 lipca 1979 r. został mianowany administratorem parafii Budry, a następnie objął urząd proboszcza tej wspólnoty, który pełnił przez wiele lat. W czasie swojej posługi duszpasterskiej angażował się w życie lokalnego Kościoła oraz działalność organizacyjną w ramach dekanatu węgorzewskiego. Pełnił funkcję wicedziekana, dekanalnego referenta do spraw trzeźwości oraz był odpowiedzialny za koordynację działalności charytatywnej. W późniejszym okresie pełnił również posługę ojca duchownego kapłanów dekanatu węgorzewskiego. Za gorliwą pracę duszpasterską został wyróżniony godnościami

kościelnymi. W 1989 r. otrzymał tytuł kanonika honorowego Kapituły Konkatedralnej Sambijskiej z siedzibą w Gołdapi. Z dniem 1 lipca 2007 r. przeszedł na emeryturę i zamieszkał w Węgorzewie. Zmarł 15 czerwca 2008 r., w dniu swoich 71. urodzin. Uroczystości pogrzebowe odbyły się w parafii Budry, po czym ciało kapłana zostało pochowane na miejscowym cmentarzu.

A. Kopiczko, *Duchowieństwo katolickie diecezji warmińskiej. Część 2: Słownik*, Olsztyn 2007, s. 7; A. Skowroński, *Ks. kan. Józef Adamczyk (1937–2008)*, „Kronika Urzędowa Diecezji Ełckiej" 2008, nr 1–2, s. 90–92; W. Guzewicz, *„Powiedz ludziom, niech więcej nie płaczą…". Słownik biograficzny zmarłych księży diecezji ełckiej (1992–2017)*, Ełk 2017, s. 9.

CZERKAS-CHODOSOWSKI ZYGMUNT (1923–2008)

Urodził się 27 maja 1923 r. w Rogaczewie koło Mohylewa (parafia pw. św. Antoniego z Padwy) jako jedno z dziewięciorga dzieci Jana i Katarzyny z domu Leśniewskiej. W rodzinnej miejscowości ukończył szkołę podstawową, natomiast wykształcenie średnie zdobył w Mohylewie, gdzie w 1941 r. uzyskał świadectwo dojrzałości. W latach 1943–1945 mieszkał wraz z rodziną w Wilnie. W 1945 r. został przyjęty do tamtejszego seminarium duchownego, jednak z powodu powojennych zmian politycznych nie mógł rozpocząć studiów. Po przesiedleniu rodziny na teren powojennej Polski kontynuował formację w seminarium duchownym w Białymstoku, dokąd zostało przeniesione seminarium archidiecezji wileńskiej. Tam 10 czerwca 1951 r. przyjął święcenia kapłańskie z rąk bpa Władysława Suszyńskiego. Do 1957 r. pracował duszpastersko na terenie obecnej archidiecezji białostockiej, pełniąc posługę w parafiach Janów koło Sokółki, Dąbrowa Białostocka i Tryczówka. W 1957 r. zwrócił się z prośbą o możliwość podjęcia pracy duszpasterskiej w diecezji warmińskiej, motywując ją m.in. potrzebą większej liczby kapłanów na tym terenie. Po uzyskaniu zgody właściwych władz kościelnych 6 sierpnia 1957 r. został inkardynowany do diecezji warmińskiej. Po przejściu do diecezji warmińskiej pełnił posługę duszpasterską w parafiach: Babiak koło Lidzbarka Warmińskiego (od 6 sierpnia 1957 r.), Lechowo i Runowo (od 1958 r.), Ludomino (od 7 października 1959 r.) oraz Klebark Wielki (od 13 listopada 1965 r.). W czasie pracy w Klebarku Wielkim doświadczył represji ze strony władz państwowych. Władze administracyjne podjęły próbę przejęcia plebanii, a wobec sprzeciwu kapłana kierowano przeciwko niemu zarzuty dotyczące m.in. treści głoszonych kazań oraz spraw administracyjnych parafii. W latach 1960–1964 był kilkakrotnie karany przez kolegia karno-administracyjne grzywnami. Ostatecznie, chcąc uniknąć dalszych konfliktów, 21 maja 1966 r. zrezygnował z zajmowanego stanowiska i opuścił parafię Klebark Wielki. Od 27 czerwca 1970 r. pełnił funkcję wikariusza-ekonoma, a od 20 listopada 1971 r. administratora parafii w Klusach. Następnie został administratorem parafii w Ignalinie (od 9 października 1976 r.), a później w Wigwałdzie i Orłowie (od 1 lipca 1981 r.). W 1989 r. poprosił o zwolnienie z obowiązków duszpasterskich i zamieszkał w Domu Księży Emerytów w Ornecie. Po otwarciu granicy ze Wschodem w 1991 r. podjął jednak działalność misyjną na Białorusi, gdzie

przez około dziesięć lat pracował duszpastersko, m.in. w Mińsku i Witebsku. W 1999 r. otrzymał godność Kapelana Jego Świątobliwości, a 31 stycznia 2001 r. został inkardynowany do diecezji ełckiej. W 2005 r. zamieszkał we wspólnocie kapłańskiej Domu Księży Emerytów przy ul. Skorupki 6 w Augustowie. Ks. Zygmunt Czerkas-Chodosowski był uczniem i współpracownikiem bł. ks. Michała Sopoćki oraz jednym z twórców Stowarzyszenia Misjonarzy Jezusa Miłosiernego. Zmarł 30 lipca 2008 r. w wieku 85 lat. Został pochowany na cmentarzu parafialnym w Orłowie. W 2009 r. w Orłowie powstała świetlica środowiskowa „Promyk Dnia", upamiętniająca jego zaangażowanie na rzecz lokalnej społeczności.

R. Kamiński, *Ks. prał. Zygmunt Czerkas-Chodosowski (1929–2008)*, „Kronika Urzędowa Diecezji Ełckiej" 2008, nr 3–4, s. 124–126; A. Kopiczko, *Duchowieństwo katolickie diecezji warmińskiej. Część 2: Słownik*, Olsztyn 2007, s. 45; *Ksiądz prałat Zygmunt Czerkas Chodossowski*, „Posłaniec Warmiński" 2008, nr 18, s. 22–23; *Chcemy budzić wiarę w Boże Miłosierdzie*, <http://www.niedziela.pl/artykul/56084/nd/Chcemy-budzic-wiare-w-Boze-Milosierdzie>, dostęp: 23.01.2016; W. Guzewicz, *„Powiedz ludziom, niech więcej nie płaczą…". Słownik biograficzny zmarłych księży diecezji ełckiej (1992–2017)*, Ełk 2017, s. 17–18.

PŁOŃSKI EUGENIUSZ (1924–2008)

Urodził się 14 marca 1924 r. w miejscowości Łupianka Stara, w powiecie wysokomazowieckim, należącej do parafii Płonka Kościelna, w rodzinie Bolesława i Zofii z domu Płońskiej. Po ukończeniu szkoły podstawowej w Kowalszczyźnie i Płonce Kościelnej w 1937 r. rozpoczął naukę w Gimnazjum im. Króla Zygmunta Augusta w Białymstoku. W okresie II wojny światowej kontynuował edukację w ramach tajnego nauczania na kompletach gimnazjalnych w Łapach. 10 maja 1947 r. uzyskał świadectwo dojrzałości, a następnie wstąpił do Wyższego Seminarium Duchownego w Łomży. Święcenia kapłańskie przyjął 22 czerwca 1952 r. z rąk bpa Czesława Falkowskiego, biskupa łomżyńskiego. Po święceniach został skierowany do pracy duszpasterskiej jako wikariusz. Posługę tę pełnił kolejno w parafiach: Wizna (1952–1953), Śniadowo (1953–1957), Nur (1957–1960), Rajgród (1960–1961) oraz Jedwabne (1961–1966). 10 sierpnia 1966 r. został mianowany proboszczem parafii w Tabędzu. Po prawie jedenastu latach posługi, 28 czerwca 1975 r., został przeniesiony na urząd proboszcza parafii Rygałówka, gdzie pracował do 29 marca 1990 r. Szczególnym osiągnięciem jego działalności duszpasterskiej było wybudowanie kaplicy pw. Podwyższenia Krzyża Świętego w Bohaterach, która służyła rozwojowi życia religijnego miejscowej wspólnoty. Po przejściu na emeryturę w 1990 r. zamieszkał w Augustowie. 19 lutego 1993 r. został inkardynowany do diecezji ełckiej. Za wieloletnią posługę kapłańską został wyróżniony godnością kanonika honorowego Sejneńskiej Kapituły Kolegiackiej, którą otrzymał w 1997 r. Ks. Eugeniusz Płoński zmarł 29 marca 2008 r. w Augustowie. Uroczystości pogrzebowe odbyły się w kościele pw. Najświętszego Serca Jezusa w Augustowie oraz w kościele pw. św. Michała Archanioła w Płonce Kościelnej. Ciało zmarłego kapłana zostało złożone w grobowcu rodzinnym na cmentarzu parafialnym w Płonce Kościelnej.

A. Skowroński, *Ks. kan. Eugeniusz Płoński (1924–2008)*, „Kronika Urzędowa Diecezji Ełckiej" 2008, nr 1–2, s. 88–90; T. Białous, *Rygałówka. Przeszłość parafii i okolic*, Rajgród 2014, s. 124–125; W. Guzewicz, *„Powiedz ludziom, niech więcej nie płaczą…". Słownik biograficzny zmarłych księży diecezji ełckiej (1992–2017)*, Ełk 2017, s. 49–50.

2009

KOZIK MIECZYSŁAW (1940–2009)

Urodził się 21 września 1940 r. w miejscowości Wólka Ponikiewska, należącej do parafii pw. św. Tomasza Becketa w Targowisku koło Krasnegostawu (woj. lubelskie), w rodzinie rolniczej Józefa i Marianny z domu Szołtek. Edukację rozpoczął w szkole podstawowej w rodzinnej miejscowości, a następnie kontynuował naukę w Liceum Ogólnokształcącym w Wysokiem koło Krasnegostawu. Po uzyskaniu świadectwa dojrzałości w 1958 r. podjął pracę zawodową jako urzędnik pocztowy w Lublinie. W 1959 r. został przyjęty do Wyższego Seminarium Duchownego „Hosianum" w Olsztynie. Święcenia kapłańskie otrzymał 13 czerwca 1965 r. z rąk bpa Tomasza Wilczyńskiego, biskupa warmińskiego. Po święceniach został skierowany do pracy duszpasterskiej w parafii pw. św. Leona w Gołdapi. Po tragicznej śmierci ks. Jana Rodziewicza, administratora parafii pw. Świętych Apostołów Piotra i Pawła w Reszlu, 25 listopada 1970 r. został skierowany do tej wspólnoty jako wikariusz-ekonom, a następnie pełnił funkcję wikariusza współpracownika. 30 stycznia 1976 r. mianowano go administratorem parafii pw. Matki Bożej Różańcowej w Grabowie (dekanat Gołdap), a 30 kwietnia 1983 r. – administratorem parafii pw. Matki Bożej Częstochowskiej w Drygałach (dekanat Pisz). 15 września 1984 r. został mianowany proboszczem parafii pw. św. Leona w Gołdapi, którą kierował aż do śmierci. W czasie swojej wieloletniej posługi duszpasterskiej angażował się w życie religijne i społeczne miejscowej wspólnoty. Pełnił również funkcję kapelana Komendy Rejonowej Straży Pożarnej w Gołdapi. Za gorliwą pracę kapłańską został wyróżniony godnościami kościelnymi. W 1989 r. otrzymał tytuł kanonika gremialnego Sambijskiej Kapituły Kolegiackiej z siedzibą w Gołdapi. Ks. Mieczysław Kozik zmarł 9 stycznia 2009 r. w szpitalu w Augustowie, w wieku 69 lat. Uroczystości pogrzebowe odbyły się w Gołdapi, gdzie został pochowany na cmentarzu komunalnym.

A. Kopiczko, *Duchowieństwo katolickie diecezji warmińskiej. Część 2: Słownik*, Olsztyn 2007, s. 146; A. Skowroński, *Ks. kan. mgr Mieczysław Kozik (1940–2009)*, „Kronika Urzędowa Diecezji Ełckiej" 2009, nr 1–2, s. 94–96; W. Guzewicz, *„Powiedz ludziom, niech więcej nie płaczą…". Słownik biograficzny zmarłych księży diecezji ełckiej (1992–2017)*, Ełk 2017, s. 5–6.

ŚLIWOWSKI ARTUR TOMASZ (1967–2009)

Urodził się 5 sierpnia 1967 r. w Suwałkach, w rodzinie nauczycielskiej Henryka i Zofii z domu Zdaniuk. Po ukończeniu szkoły podstawowej kontynuował naukę w Technikum Samochodowym Zespołu Szkół Zawodowych w Suwałkach,

gdzie w 1987 r. uzyskał świadectwo dojrzałości. W tym samym roku wstąpił do Wyższego Seminarium Duchownego w Łomży. W 1990 r., decyzją bpa Juliusza Paetza, biskupa łomżyńskiego, został skierowany na dalszą formację seminaryjną do Augsburga w ówczesnej Republice Federalnej Niemiec. Do Polski powrócił w październiku 1991 r. W związku z reorganizacją administracji kościelnej w Polsce i powstaniem diecezji ełckiej w 1992 r. kontynuował formację kapłańską w ramach nowej diecezji. 18 czerwca 1993 r. przyjął święcenia diakonatu, a 21 maja 1994 r. święcenia kapłańskie z rąk bpa Wojciecha Ziemby. Po święceniach został skierowany do pracy duszpasterskiej jako wikariusz w parafii pw. św. Jana Chrzciciela w Piszu, gdzie posługiwał przez osiem lat. W 1999 r. podjął zaoczne studia z zakresu teologii apostolstwa w Instytucie Teologii Apostolstwa Wydziału Teologicznego Akademii Teologii Katolickiej, a następnie Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie. Studia ukończył w czerwcu 2002 r., uzyskując licencjat z teologii. 1 sierpnia 2002 r. został mianowany proboszczem parafii pw. św. Maksymiliana Marii Kolbego w Kosewie. Najważniejszym dziełem jego posługi w tej wspólnocie było doprowadzenie do budowy nowego kościoła parafialnego, który został poświęcony i oddany do użytku wiernych 24 czerwca 2007 r. Tego samego dnia został wyróżniony godnością kanonika honorowego Kapituły Kolegiackiej Sejneńsko-Wigierskiej. Z dniem 1 sierpnia 2007 r. bp Jerzy Mazur mianował go proboszczem parafii pw. Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny w Wigrach. Posługę tę pełnił do końca życia. Ks. Artur Tomasz Śliwowski zmarł nagle 21 lutego 2009 r., w 42. roku życia i 15. roku kapłaństwa. Został pochowany na cmentarzu parafialnym w Wigrach.

E. Gawęcka, A. Szyszko, *Z Wigier do Wigier. Rozmowa z ks. Arturem Śliwowskim, nowym proboszczem parafii pw. Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Marii Panny w Wigrach*, „Tygodnik Suwalski" 2007, nr 34, s. 5; A. Skowroński, *Ks. kan. mgr lic. Artur Tomasz Śliwowski (1967–2009)*, „Kronika Urzędowa Diecezji Ełckiej" 2007, nr 1–2, s. 96–98; W. Guzewicz, *„Powiedz ludziom, niech więcej nie płaczą…". Słownik biograficzny zmarłych księży diecezji ełckiej (1992–2017)*, Ełk 2017, s. 69–70.

2010

BUCIŃSKI MARIAN (1936–2010)

Urodził się 15 sierpnia 1936 r. w miejscowości Strzemieczne-Wiosny, należącej do parafii pw. św. Stanisława Biskupa i Męczennika w Sieluniu (diecezja płocka), w rodzinie Jana i Czesławy z domu Żebrowskiej. Jego rodzice prowadzili gospodarstwo rolne. Po zakończeniu II wojny światowej rozpoczął naukę w szkole podstawowej, najpierw w rodzinnej miejscowości, następnie w Kołakach i Ostrołęce. W 1956 r. uzyskał świadectwo dojrzałości w Liceum Ogólnokształcącym dla Eksternistów w Olsztynie. 20 czerwca 1956 r. został przyjęty do Wyższego Seminarium Duchownego „Hosianum" w Olsztynie. Święcenia kapłańskie przyjął 14 stycznia 1962 r. z rąk bpa Józefa Drzazgi, biskupa pomocniczego warmińskiego. Po święceniach został skierowany do pracy duszpasterskiej

jako wikariusz. Posługę pełnił kolejno w parafiach: pw. Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Malborku (1962–1965), pw. Świętych Apostołów Piotra i Pawła w Lidzbarku Warmińskim (1965), pw. Matki Bożej Gromnicznej w Wiśniowie Ełckim (1965–1969), gdzie dodatkowo pełnił funkcję administratora parafii w Pisanicy, oraz pw. Narodzenia Najświętszej Maryi Panny w Wieliczkach z siedzibą w Cimochach (1969–1977). W latach siedemdziesiątych podjął studia teologiczne na Wydziale Teologii Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, które ukończył uzyskaniem magisterium 19 marca 1975 r. 21 lutego 1977 r. został mianowany wikariuszem-ekonomem parafii pw. Matki Bożej Królowej Świata w Cimochach, a następnie objął urząd administratora i proboszcza tej wspólnoty. W czasie swojej długoletniej posługi w Cimochach szczególnie zasłużył się organizacją życia parafialnego oraz budową najważniejszych obiektów sakralnych. Z jego inicjatywy i przy jego zaangażowaniu w latach 1983–1986 wybudowano kościół parafialny, natomiast w 1981 r. oddano do użytku nową plebanię. Za wieloletnią pracę duszpasterską został wyróżniony godnościami kościelnymi. W 1989 r. otrzymał tytuł kanonika honorowego Sambijskiej Kapituły Kolegiackiej. 17 sierpnia 2006 r. przeszedł na emeryturę i zamieszkał w domu prywatnym w Wieliczkach. W miarę możliwości nadal angażował się w posługę duszpasterską, pomagając m.in. w parafiach w Wieliczkach i Olecku. Ks. Marian Buciński zmarł 8 czerwca 2010 r. w szpitalu w Olecku, w 73. roku życia i 49. roku kapłaństwa. Uroczystości pogrzebowe odbyły się w Cimochach, gdzie został pochowany na miejscowym cmentarzu parafialnym.

A. Kopiczko, *Duchowieństwo katolickie diecezji warmińskiej. Część 2: Słownik*, Olsztyn 2007, s. 39; A. Skowroński, *Ks. kan. mgr Marian Buciński (1936–2010)*, „Kronika Urzędowa Diecezji Ełckiej" 2010, nr 1–2, s. 110–111; W. Guzewicz, *„Powiedz ludziom, niech więcej nie płaczą…". Słownik biograficzny zmarłych księży diecezji ełckiej (1992–2017)*, Ełk 2017, s. 12–13.

CZAJEWSKI ROMUALD (1933–2010)

Urodził się 28 lutego 1933 r. w miejscowości Budne, należącej do parafii pw. Wniebowstąpienia Pańskiego w Osowcu (diecezja łomżyńska), w rodzinie rolniczej Jana i Zofii z domu Gosiewskiej. Po zakończeniu II wojny światowej kształcił się w szkołach podstawowych w Modzelach, Osowcu i Grajewie. Następnie uczęszczał do Liceum Ogólnokształcącego w Ełku oraz Niższego Seminarium Duchownego we Fromborku, gdzie w 1953 r. uzyskał świadectwo dojrzałości. W latach 1952–1958 odbywał formację w Wyższym Seminarium Duchownym „Hosianum" w Olsztynie. Święcenia kapłańskie przyjął 2 lutego 1958 r. z rąk bpa Tomasza Wilczyńskiego, biskupa warmińskiego. Po święceniach został skierowany do pracy duszpasterskiej jako wikariusz. Posługę pełnił kolejno w parafiach: pw. Matki Bożej Częstochowskiej w Elblągu (1958–1959), pw. św. Jana Chrzciciela w Piszu (1959–1960), pw. Matki Bożej Ostrobramskiej i Przemienienia Pańskiego w Rucianem-Nidzie (1960–1962), pw. św. Józefa w Olsztynie (1962–1963) oraz pw. Trójcy Przenajświętszej w Starych Juchach (1963–1968). W 1968 r. został skierowany do Grabnika jako samodzielny wikariusz, co wiązało się z planami utworzenia tam samodzielnej placówki duszpasterskiej.

25 września 1971 r. został mianowany wikariuszem-ekonomem parafii w Orzyszu, a następnie administratorem i proboszczem tej wspólnoty. Po reorganizacji struktur parafialnych w Orzyszu w 1998 r. objął urząd proboszcza parafii pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Orzyszu, który pełnił do 2003 r. Jednocześnie w latach 1998–2000 był administratorem parafii pw. Matki Bożej Szkaplerznej w Orzyszu. Przez dziesięć lat pełnił również posługę kapelana jednostki wojskowej w Orzyszu, otaczając opieką duszpasterską miejscowych żołnierzy. Za wieloletnią pracę kapłańską został wyróżniony godnościami kościelnymi. W 1989 r. otrzymał godność kanonika honorowego, a w 2002 r. został mianowany kanonikiem gremialnym Kapituły Kolegiackiej Sambijskiej z siedzibą w Gołdapi. W 2003 r. przeszedł na emeryturę i zamieszkał w Domu Księży Emerytów w Ornecie. Ks. Romuald Czajewski zmarł 8 marca 2010 r. w Egipcie, w wieku 77 lat. Główne uroczystości pogrzebowe odbyły się w Orzyszu, po czym ciało kapłana zostało złożone na cmentarzu parafialnym w Osowcu, w rodzinnej parafii zmarłego.

A. Kopiczko, *Duchowieństwo katolickie diecezji warmińskiej. Część 2: Słownik*, Olsztyn 2007, s. 52–53; A. Skowroński, *Ks. kan. Romuald Czajewski (1933–2010)*, „Kronika Urzędowa Diecezji Ełckiej" 2010, nr 1–2, s. 108–109; W. Guzewicz, *„Powiedz ludziom, niech więcej nie płaczą…". Słownik biograficzny zmarłych księży diecezji ełckiej (1992–2017)*, Ełk 2017, s. 16.

GIZA CZESŁAW (1934–2010)

Urodził się 14 października 1934 r. w miejscowości Kąty, w powiecie puławskim (woj. lubelskie), w rodzinie rolniczej Michała i Feliksy z domu Dzierżak. Po ukończeniu szkoły podstawowej w Wilkowie rozpoczął naukę w Liceum Ogólnokształcącym w Kazimierzu Dolnym, gdzie w 1953 r. uzyskał świadectwo dojrzałości. W tym samym roku wstąpił do Wyższego Seminarium Duchownego w Lublinie. Po roku formacji seminaryjnej został powołany do służby wojskowej, którą odbywał w batalionie robotniczym do 19 grudnia 1956 r. W maju 1957 r. kontynuował przygotowanie do kapłaństwa w Wyższym Seminarium Duchownym „Hosianum" w Olsztynie. Święcenia kapłańskie przyjął 22 sierpnia 1962 r. z rąk bpa Tomasza Wilczyńskiego, biskupa warmińskiego. Po święceniach został skierowany do pracy duszpasterskiej jako wikariusz. Posługiwał kolejno w parafiach: Kłębowo (1962–1964), pw. św. Józefa w Morągu (1964–1965), pw. Trójcy Świętej w Kwidzynie (1965–1966), Miłki (1966–1968), Ruciane-Nida (1968–1969), pw. św. Wojciecha w Ełku (1969–1971), pw. św. Rozalii w Suszu (1971–1972) oraz Pozezdrze (1972–1979). W czasie pracy w Pozezdrzu angażował się również w remont kościoła dojazdowego w Kutach. 15 września 1979 r. został mianowany administratorem parafii Kalnik w dekanacie Morąg. Od 1 sierpnia 1985 r. pełnił funkcję proboszcza parafii pw. Matki Bożej Ostrobramskiej i Przemienienia Pańskiego w Rucianem-Nidzie, a od 31 grudnia 1989 r. – proboszcza parafii pw. Trójcy Świętej w Nidzie. W tej placówce duszpasterskiej pracował do przejścia na emeryturę 1 lipca 2005 r. Szczególnym osiągnięciem jego posługi było przyczynienie się do budowy nowego kościoła parafialnego oraz domu

parafialnego. Ks. Czesław Giza angażował się także w działalność organizacyjną w ramach struktur kościelnych. W 1981 r. został mianowany wicedziekanem dekanatu Morąg oraz diecezjalnym referentem duszpasterstwa dobroczynności i trzeźwości. W 1985 r. objął funkcję wicedziekana dekanatu Pisz, a w latach 1993–1997 pełnił urząd dziekana tego dekanatu. Za swoją działalność kapłańską został wyróżniony godnościami kościelnymi. W 1983 r. otrzymał tytuł kanonika gremialnego Pomezańskiej Kapituły Kolegiackiej w Prabutach, a w 1994 r. godność Kapelana Honorowego Jego Świątobliwości. 9 stycznia 1998 r. został mianowany kapelanem Suwalskiego Okręgu Związku Represjonowanych Żołnierzy-Górników. Ks. Czesław Giza zmarł 25 stycznia 2010 r. w Olsztynie, w wieku 76 lat. Uroczystości pogrzebowe odbyły się w Rucianem-Nidzie, gdzie został pochowany na miejscowym cmentarzu.

A. Kopiczko, *Duchowieństwo katolickie diecezji warmińskiej. Część 2: Słownik*, Olsztyn 2007, s. 77–78; A. Skowroński, *Ks. prał. Czesław Giza (1934–2010)*, „Kronika Urzędowa Diecezji Ełckiej" 2010, nr 1–2, s. 106–107; W. Guzewicz, *„Powiedz ludziom, niech więcej nie płaczą…". Słownik biograficzny zmarłych księży diecezji ełckiej (1992–2017)*, Ełk 2017, s. 26–27.

MACEK JAN JERZY (1934–2010)

Urodził się 6 czerwca 1934 r. w Łomży, w rodzinie urzędniczej Jana i Stanisławy z domu Szumowskiej. Uczęszczał do Szkoły Podstawowej nr 6 w Łomży, a następnie do Liceum Ogólnokształcącego w Łomży, gdzie w 1952 r. uzyskał świadectwo dojrzałości. Formację kapłańską odbył w Wyższym Seminarium Duchownym w Łomży. Święcenia kapłańskie przyjął 8 września 1957 r. z rąk bpa Czesława Falkowskiego, biskupa łomżyńskiego. Po święceniach został skierowany do pracy duszpasterskiej jako wikariusz. Posługiwał kolejno w parafiach: Sztabin (1957–1958), Bargłów Kościelny (1958–1959), Jasienica (1959–1963), Augustów – parafia Najświętszego Serca Jezusa (1963–1964), Sejny (1964–1967), Puńsk (1967–1972), Suwałki – parafia pw. św. Aleksandra (1972–1973) oraz ponownie Sejny (1973–1975). W 1975 r. został mianowany proboszczem parafii w Smolanach, gdzie pracował przez dziesięć lat. W 1985 r. podjął próbę życia zakonnego i wstąpił do Zgromadzenia Misjonarzy Oblatów Maryi Niepokalanej. W grudniu tego samego roku otrzymał reskrypt sekularyzacyjny Stolicy Apostolskiej, zwalniający go ze wspólnoty zakonnej, i powrócił do kapłaństwa diecezjalnego w diecezji łomżyńskiej. Do lipca 1986 r. przebywał w Smolanach jako rezydent, angażując się m.in. w duszpasterstwo wiernych języka litewskiego w Smolanach i Sejnach. 1 lipca 1986 r. został mianowany rektorem Samodzielnego Ośrodka Duszpasterskiego w Obierwi k. Ostrołęki, a po erygowaniu tam parafii objął urząd jej pierwszego proboszcza. 19 września 1991 r. został mianowany proboszczem parafii w Filipowie, natomiast 29 czerwca 1993 r., już po utworzeniu diecezji ełckiej, objął urząd proboszcza parafii w Puńsku. W 2000 r. przeszedł na emeryturę i zamieszkał w domu parafialnym w Smolanach. Ks. Jan Jerzy Macek pełnił także liczne funkcje w strukturach kościelnych. Był m.in. duszpasterzem rejonowym Służby Zdrowia w Suwałkach (od 1973 r.),

dekanalnym referentem trzeźwości w Sejnach (od 1976 r.), ojcem duchownym kapłanów dekanatu Sejny (od 1984 r.), wicedziekanem dekanatu suwalskiego pw. św. Aleksandra (od 1991 r.), dziekanem dekanatu Filipów (od 1993 r.) oraz członkiem Rady Kapłańskiej Diecezji Ełckiej (od 1995 r.). Za swoją działalność duszpasterską został wyróżniony godnością kanonika gremialnego Kapituły Sejneńskiej (1992). Zmarł 12 sierpnia 2010 r. w Smolanach, w 76. roku życia i 53. roku kapłaństwa. Uroczystości pogrzebowe odbyły się w Smolanach, gdzie został pochowany na miejscowym cmentarzu parafialnym.

A. Skowroński, *Ks. kan. Jan Jerzy Macek (1934–2010)*, „Kronika Urzędowa Diecezji Ełckiej" 2010, nr 3–4, s. 98–100; W. Guzewicz, *„Powiedz ludziom, niech więcej nie płaczą…". Słownik biograficzny zmarłych księży diecezji ełckiej (1992–2017)*, Ełk 2017, s. 41–42.

NOWAK STANISŁAW ANTONI (1929–2010)

Urodził się 31 marca 1929 r. w Woli Pierowej (diecezja włocławska), jako najmłodszy z pięciorga dzieci Aleksandra i Bronisławy z domu Dudkowskiej. Do wybuchu II wojny światowej ukończył trzy klasy szkoły powszechnej. Po zakończeniu wojny kontynuował naukę, a po ukończeniu piątej klasy szkoły powszechnej w 1946 r. rozpoczął edukację w Zawodowym Gimnazjum w Krośniewicach. Po ukończeniu dwóch klas tej szkoły w 1948 r. wstąpił do Niższego Seminarium Duchownego Księży Pallotynów w Chełmnie. W 1951 r. uzyskał świadectwo dojrzałości i został przyjęty do Wyższego Seminarium Duchownego „Hosianum" w Olsztynie. Święcenia kapłańskie przyjął 24 czerwca 1956 r. z rąk bpa Mariana Jankowskiego, biskupa pomocniczego diecezji siedleckiej. Po święceniach został skierowany do pracy duszpasterskiej jako wikariusz w parafii pw. św. Mikołaja w Elblągu, gdzie posługiwał w latach 1956–1960. 15 grudnia 1960 r. został mianowany administratorem parafii pw. Matki Bożej Gromnicznej w Wiśniowie Ełckim. Następnie, od 7 września 1964 r., pełnił funkcję administratora parafii w Klewkach. W tym okresie zaangażowany był również w działalność administracyjną diecezji warmińskiej, pełniąc funkcję prokuratora Wyższego Seminarium Duchownego „Hosianum" oraz prokuratora Kurii Biskupiej Warmińskiej. 22 czerwca 1976 r. został mianowany administratorem parafii pw. Chrystusa Zbawiciela w Wydminach, a następnie objął urząd proboszcza tej wspólnoty. Z parafią tą związany był przez wiele lat, prowadząc działalność duszpasterską i organizacyjną. Za swoją posługę kapłańską został wyróżniony godnościami kościelnymi. W 1972 r. otrzymał godność kanonika honorowego Warmińskiej Kapituły Katedralnej, a w 1994 r. został mianowany Kapelanem Honorowym Jego Świątobliwości. Po utworzeniu diecezji ełckiej angażował się w organizowanie jej struktur. Pełnił m.in. funkcję delegata biskupiego ds. ekonomicznych Wyższego Seminarium Duchownego w Ełku oraz członka komisji ds. struktur diecezjalnych I Synodu Ełckiego. Z dniem 30 czerwca 2002 r. przeszedł na emeryturę i zamieszkał w Domu Księży Emerytów w Ornecie. Ks. Stanisław Antoni Nowak zmarł 15 września 2010 r. w 82. roku życia i 55. roku kapłaństwa. Uroczystości pogrzebowe odbyły się w Wydminach, gdzie został pochowany na miejscowym cmentarzu.

A. Kopiczko, *Duchowieństwo katolickie diecezji warmińskiej. Część 2: Słownik*, Olsztyn 2007, s. 204; D. Zalewski, *Ks. prał. Stanisław Antoni Nowak (1929–2010)*, „Kronika Urzędowa Diecezji Ełckiej" 2010, nr 3–4, s. 102–104; W. Guzewicz, *„Powiedz ludziom, niech więcej nie płaczą…". Słownik biograficzny zmarłych księży diecezji ełckiej (1992–2017)*, Ełk 2017, s. 45–46.

PIETRUSZKA JÓZEF (1929–2010)

Urodził się 14 czerwca 1929 r. w Piaskach Wielkich (obecnie część Krakowa), w rodzinie Antoniego i Anieli z domu Chachlowskiej. Po ukończeniu szkoły powszechnej w 1943 r. kontynuował naukę w Gimnazjum im. Jana Sobieskiego w Krakowie, a następnie w liceach ogólnokształcących w Krakowie i Olsztynie. Świadectwo dojrzałości uzyskał 21 czerwca 1950 r. w Małym Seminarium Duchownym w Olsztynie. W latach 1950–1955 odbywał formację kapłańską w Wyższym Seminarium Duchownym „Hosianum" w Olsztynie. Święcenia kapłańskie przyjął 5 maja 1955 r. z rąk bpa Mariana Jankowskiego, biskupa pomocniczego diecezji siedleckiej. Po święceniach został skierowany do pracy duszpasterskiej jako wikariusz-współpracownik parafii pw. św. Jakuba w Olsztynie (1955–1958). W tym okresie obsługiwał również Dajtki oraz pełnił funkcję kapelana Szpitala Wojewódzkiego w Olsztynie. 25 lipca 1958 r. został mianowany administratorem parafii w Węgielsztynie. W 1963 r. otrzymał dekret na wikariusza i administratora parafii w Młynarach w powiecie pasłęckim, jednak po krótkim czasie ponownie objął placówkę w Węgielsztynie. 20 kwietnia 1968 r. został mianowany proboszczem parafii w Węgorzewie, a od 12 czerwca tego samego roku pełnił również funkcję dziekana dekanatu węgorzewskiego. Z parafią tą był związany przez ponad 34 lata, do końca swojej aktywnej posługi duszpasterskiej. W tym czasie znacząco przyczynił się do rozwoju życia religijnego i organizacyjnego miejscowej wspólnoty. Ks. Józef Pietruszka angażował się także w działalność diecezjalną. Był m.in. członkiem Komisji ds. Muzyki Kościelnej w Diecezji Warmińskiej (od 1970 r.), członkiem Komisji Dyscyplinarnej przy Wyższym Seminarium Duchownym „Hosianum" w Olsztynie oraz kapelanem Szpitala Miejskiego w Węgorzewie (od 1982 r.). Za wieloletnią posługę kapłańską został wyróżniony licznymi godnościami kościelnymi. W 1980 r. otrzymał godność kanonika honorowego Kapituły Kolegiackiej w Dobrym Mieście, w 1998 r. został mianowany Kapelanem Honorowym Jego Świątobliwości, a w 1999 r. kanonikiem gremialnym Kapituły Konkatedralnej Sambijskiej z siedzibą w Gołdapi. W 2001 r. Rada Miasta Węgorzewa nadała mu tytuł Honorowego Obywatela Miasta Węgorzewa. Pod koniec lipca 2002 r. przeszedł na emeryturę i zamieszkał początkowo w Węgorzewie, a następnie w Krakowie. Ks. Józef Pietruszka zmarł 24 sierpnia 2010 r. w szpitalu w Krakowie, w 82. roku życia i 56. roku kapłaństwa. Uroczystości pogrzebowe odbyły się w parafii pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Krakowie (Piaski Wielkie), gdzie został pochowany na miejscowym cmentarzu.

J. Wojtkowski, *Pietruszka Józef*, w: *Słownik biograficzny Kapituły Kolegiackiej w Dobrym Mieście*, pod red. J. Guzowskiego, Olsztyn 1999, s. 135; A. Kopiczko, *Duchowieństwo katolickie diecezji warmińskiej. Część 2: Słownik*, Olsztyn 2007, s. 223; A. Skowroński, *Ks. prał. Józef Pietruszka*

(1929–2010), „Kronika Urzędowa Diecezji Ełckiej" 2010, nr 3–4, s. 100–102; W. Guzewicz, *„Powiedz ludziom, niech więcej nie płaczą…". Słownik biograficzny zmarłych księży diecezji ełckiej (1992–2017)*, Ełk 2017, s. 48–49.

2011

CIMOCHOWSKI HENRYK (1933–2011)

Urodził się 13 października 1933 r. w Szczuczynie (diecezja łomżyńska), w rodzinie Stanisława i Janiny z domu Sznajder. W 1945 r. wraz z rodziną przeniósł się do Białej Piskiej, gdzie kontynuował naukę w szkole podstawowej, a następnie w Liceum Ogólnokształcącym w Piszu. Po uzyskaniu świadectwa dojrzałości w 1952 r. rozpoczął pracę zawodową w Prezydium Miejskiej Rady Narodowej w Białej Piskiej, a następnie w miejscowej spółdzielni pracy. W latach 1953–1956 odbywał zasadniczą służbę wojskową. Po jej zakończeniu pracował w Zespole PGR Drygały (1956–1957) oraz w Zakładzie Budowlano-Remontowym PGR w Białej Piskiej (1957–1959). W 1959 r. został przyjęty do Wyższego Seminarium Duchownego „Hosianum" w Olsztynie, gdzie odbył formację filozoficzno-teologiczną. Święcenia kapłańskie przyjął 13 czerwca 1965 r. z rąk bpa Tomasza Wilczyńskiego, biskupa warmińskiego. Po święceniach został skierowany do pracy duszpasterskiej jako wikariusz. Posługiwał kolejno w parafiach: pw. św. Jana Chrzciciela w Malborku (1965–1968), pw. św. Wojciecha w Ełku (1968–1973) oraz pw. Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny w Iławie (1973–1975). 1 sierpnia 1975 r. został mianowany administratorem parafii pw. św. Andrzeja Boboli w Dubeninkach, którą kierował do 9 czerwca 1983 r. Następnie objął równorzędne stanowisko w parafii pw. Matki Bożej Miłosierdzia w Rucianem-Nidzie. W 1986 r. został kapelanem Wojewódzkiego Szpitala Zespolonego w Olsztynie, a rok później objął funkcję zastępcy dyrektora ds. ekonomicznych Wyższego Seminarium Duchownego „Hosianum" w Olsztynie oraz wicedyrektora Wydawnictwa Diecezjalnego w Olsztynie. Po utworzeniu diecezji ełckiej w 1992 r. poprosił o ekskardynację i z dniem 14 maja 1992 r. został inkardynowany do nowo powstałej diecezji. W jej strukturach pełnił szereg odpowiedzialnych funkcji, m.in. diecezjalnego korespondenta Biura Prasowego Episkopatu Polski (1992–1993), notariusza Sądu Biskupiego Diecezji Ełckiej (1992) oraz odpowiedzialnego za księgowość w Wydziale Ekonomicznym Kurii Biskupiej w Ełku (1992–1998). W 1998 r. biskup ełcki Wojciech Ziemba powierzył mu urząd dyrektora administracyjnego Centrum Formacji Misyjnej oraz Misyjnego Domu Formacyjnego w Jastrzębiej Górze. W 2003 r. został skierowany do pomocy duszpasterskiej w parafii pw. Matki Bożej Częstochowskiej w Drygałach. Po przejściu na emeryturę 30 października 2005 r. zamieszkał w Diecezjalnym Domu Księży Emerytów w Augustowie, gdzie do końca życia angażował się w posługę duszpasterską. Za swoją działalność kapłańską został wyróżniony godnościami kościelnymi. W 1992 r. otrzymał godność kanonika gremialnego Kapituły Katedralnej w Ełku, a w 1996 r. został mianowany Kapelanem Honorowym Jego Świątobliwości.

Ks. Henryk Cimochowski zmarł 4 października 2011 r. w szpitalu w Białymstoku, w 78. roku życia i 47. roku kapłaństwa. Uroczystości pogrzebowe odbyły się najpierw w kościele pw. Najświętszego Serca Jezusowego w Augustowie, a następnie w Białymstoku. Trumna z ciałem zmarłego kapłana została złożona na cmentarzu parafii pw. św. Andrzeja Boboli w Białymstoku.

A. Kopiczko, *Duchowieństwo katolickie diecezji warmińskiej. Część 2: Słownik*, Olsztyn 2007, s. 50; A. Skowroński, *Ksiądz prałat Henryk Cimochowski*, „Kronika Urzędowa Diecezji Ełckiej" 2011, nr 3–4, s. 94–96; W. Guzewicz, *„Powiedz ludziom, niech więcej nie płaczą…". Słownik biograficzny zmarłych księży diecezji ełckiej (1992–2017)*, Ełk 2017, s. 14–15.

GACKI KAZIMIERZ (1942–2011)

Urodził się 4 marca 1942 r. we wsi Chełchy, na terenie parafii Niedźwiadna (diecezja łomżyńska, powiat Kolno), w rodzinie rolniczej Mariana i Bolesławy z domu Czaplickiej. W 1949 r. rozpoczął naukę w szkole podstawowej w Chełchach i Przyborowie, a następnie kształcił się w Liceum Ogólnokształcącym w Kolnie, gdzie 27 maja 1961 r. otrzymał świadectwo dojrzałości. W tym samym roku został przyjęty do Wyższego Seminarium Duchownego w Łomży. Po ukończeniu studiów filozoficzno-teologicznych przyjął święcenia kapłańskie 20 maja 1967 r. z rąk bpa Czesława Falkowskiego, biskupa łomżyńskiego. Po święceniach pracował jako wikariusz w parafiach: Kleczkowo (1967–1969) oraz Puchały (1969–1982). W Puchałach zaangażował się w budowę kaplicy dojazdowej w Pruszkach. Po śmierci ks. Lucjana Godlewskiego, proboszcza tej parafii, w 1981 r. został mianowany wikariuszem-ekonomem parafii Puchały. W tym okresie kontynuował rozpoczętą wcześniej budowę nowego kościoła parafialnego w Puchałach oraz budowę kościoła w Wygodzie. 19 czerwca 1982 r. został przeniesiony na urząd proboszcza parafii pw. św. Anny w Smolnikach. W parafii tej zasłużył się jako budowniczy i konserwator kościoła parafialnego oraz plebanii. 30 października 1986 r. został mianowany proboszczem parafii pw. Narodzenia Najświętszej Maryi Panny w Rajgrodzie, a zarazem kustoszem miejscowego sanktuarium maryjnego. Siedem lat później, 30 października 1993 r., objął funkcję administratora parafii pw. Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny w Sejnach, a 20 grudnia tego samego roku został jej proboszczem oraz kustoszem Sanktuarium Matki Bożej Sejneńskiej. Ks. Kazimierz Gacki przez całe kapłańskie życie pełnił liczne funkcje dekanalne i diecezjalne. W 1983 r. został mianowany dekanalnym referentem ds. Duszpasterstwa Rolników w dekanacie suwalskim, a w latach 1986–1988 pełnił funkcję wicedziekana dekanatu grajewskiego. Po utworzeniu diecezji ełckiej był dziekanem dekanatu rajgrodzkiego (1992–1993) oraz sejneńskiego (1993–2008). Pełnił również funkcję diecezjalnego duszpasterza rolników (1992–1994), kapelana Szpitala Miejskiego w Sejnach (1993–2008), kapelana Komendy Rejonowej, a następnie Komendy Powiatowej Policji w Sejnach (1995–2008), kapelana Straży Pożarnej na terenie powiatu sejneńskiego (2005–2008) oraz kapelana Domu Zgromadzenia Sióstr Franciszkanek Rodziny Maryi. Za swoją działalność duszpasterską został wyróżniony godnościami kościelnymi. W 1989 r. otrzymał

godność kanonika honorowego Kapituły Kolegiackiej Sejneńskiej, a następnie kanonika gremialnego tejże kapituły oraz Kapelana Honorowego Jego Świątobliwości (2001). W ramach Kapituły Kolegiackiej Sejneńskiej pełnił funkcję penitencjarza (1993–2004) oraz prepozyta (2004–2008). W 2000 r., decyzją bpa Wojciecha Ziemby, kapituła otrzymała nazwę Kapituły Kolegiackiej Sejneńsko-Wigierskiej. W 2008 r. przeszedł na emeryturę i zamieszkał w swoim domu w Rajgrodzie. Zmarł 28 marca 2011 r. w 70. roku życia i 44. roku kapłaństwa. Uroczystości pogrzebowe odbyły się w Rajgrodzie, gdzie został pochowany na miejscowym cmentarzu parafialnym.

A. Skowroński, *Ksiądz prałat Kazimierz Gacki*, „Kronika Urzędowa Diecezji Ełckiej" 2011, nr 1–2, s. 106–108; *Sanktuarium Matki Bożej w Sejnach w 40-lecie koronacji Cudownej Figury Łaskami Słynącej od Trójcy Świętej*, pod red. E. Klimańca, Sejny 2015, s. 30; W. Guzewicz, *„Powiedz ludziom, niech więcej nie płaczą…". Słownik biograficzny zmarłych księży diecezji ełckiej (1992–2017)*, Ełk 2017, s. 23–25.

WIELGAT WŁODZIMIERZ WINCENTY (1927–2011)

Urodził się 5 stycznia 1927 r. w Brzozówce (parafia Bargłów Kościelny, powiat Augustów), w rodzinie rolniczej Józefa i Marianny z domu Biniewskiej. Przed wybuchem II wojny światowej uczęszczał do szkoły powszechnej w Bargłowie, a po wojnie kontynuował naukę w gimnazjum augustowskim. Po ukończeniu czwartej klasy gimnazjum został przyjęty do Wyższego Seminarium Duchownego w Lublinie, jednocześnie kształcąc się w liceum ogólnokształcącym dla dorosłych, gdzie 17 lutego 1949 r. otrzymał świadectwo dojrzałości. W 1949 r. rozpoczął formację w Wyższym Seminarium Duchownym w Łomży. Po ukończeniu studiów filozoficzno-teologicznych przyjął święcenia kapłańskie 5 września 1954 r. z rąk bpa Czesława Falkowskiego, biskupa łomżyńskiego. Po święceniach pracował jako wikariusz w parafiach: Jabłoń Kościelna (1954–1956), Kobylin (1956–1957), Miastkowo (1957–1958), Zambrów (1958–1960), Nowogród (1960–1961), Kolno (1961–1963) oraz Czyżew (1963–1964). W 1964 r. rozpoczął studia specjalistyczne z zakresu teologii moralnej na Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie, które ukończył w 1969 r., uzyskując tytuł magistra teologii na podstawie pracy pt. *Moralny aspekt wiary w nauce Starego Testamentu*. Po powrocie do Łomży w 1970 r. został ojcem duchownym i wykładowcą teologii moralnej w Wyższym Seminarium Duchownym w Łomży, a od 1974 r. pełnił również funkcję rektora tej uczelni (do 1982 r.). Był także kapelanem sióstr benedyktynek w Łomży oraz egzaminatorem prosynodalnym. W 1986 r. uzyskał stopień doktora teologii w Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie, broniąc rozprawy pt. *Martyres prokecheirotonemenoi hypo tou Theou. Problem świadczenia ludu Bożego*, przygotowanej pod kierunkiem o. prof. dr. hab. Józefa Wiesława Rosłona OFM Conv. W diecezji łomżyńskiej otrzymał godność kanonika honorowego (1973) oraz kanonika gremialnego Kapituły Katedralnej Łomżyńskiej (1980). Po utworzeniu diecezji ełckiej poprosił o ekskardynację i 15 kwietnia 1992 r. został inkardynowany do nowo powstałej diecezji. W jej strukturach pełnił wiele odpowiedzialnych funkcji: był rektorem Wyższego Seminarium Duchownego w Ełku (1992–1993),

wykładowcą teologii moralnej oraz teorii i praktyki spowiedzi w seminarium, wykładowcą Kolegium Teologicznego w Ełku (1992–2002), wikariuszem generalnym diecezji ełckiej (1995–2002), diecezjalnym egzorcystą, moderatorem formacji permanentnej kapłanów, diecezjalnym duszpasterzem chorych, kapelanem sióstr karmelitanek, redaktorem naczelnym „Biuletynu" – pisma Dzieła Nieustannej Nowenny, opiekunem duchowym tego dzieła oraz dyrektorem Unii Apostolskiej Kleru w diecezji ełckiej. Za swoją działalność duszpasterską, naukową i organizacyjną został wyróżniony godnościami kościelnymi, m.in. Prałata Honorowego Jego Świątobliwości (1993) oraz infułata (1997). Ks. Włodzimierz Wielgat był autorem około 230 publikacji z zakresu teologii duchowości, teologii moralnej, teologii pastoralnej, biblistyki oraz innych dziedzin teologii. Zmarł 7 grudnia 2011 r. w Ełku, w 85. roku życia i 58. roku kapłaństwa. Uroczystości pogrzebowe odbyły się w Augustowie, Bargłowie oraz Ełku. Trumna z ciałem śp. ks. dra Włodzimierza Wielgata została złożona w krypcie kapłańskiej na cmentarzu komunalnym w Ełku.

W. Guzewicz, *Ks. Włodzimierz Wielgat (1927–2011)*, „Rocznik Ełcki" 2011, t. 8 [druk: 2012], s. 131–132; A. Skowroński, *Śp. ks. inf. Włodzimierz Wielgat*, „Martyria" 2012, nr 1, s 13; S. Tabaka, *Wspomnienia o ks. inf. Włodzimierzu Wielgacie*, „Biuletyn Dzieła Nieustannej Nowenny" 2012, nr 1, s. 8–9; *Wierny Bogu, bliski ludziom. Ks. Włodzimierz Wincenty Wielgat (1927–2011)*, pod red. W. Guzewicza, M. Radziłowicza, Ełk 2013, ss. 274; W. Guzewicz, *„Powiedz ludziom, niech więcej nie płaczą…". Słownik biograficzny zmarłych księży diecezji ełckiej (1992–2017)*, Ełk 2017, s. 75–76.

2012

NADOLNY JAN WIKTOR (1937–2012)

Urodził się 6 marca 1937 r. w Kuziach, na terenie ówczesnej diecezji łomżyńskiej, w rodzinie rolniczej Jana i Bronisławy z domu Makarewicz. Lata jego dzieciństwa przypadły na trudny okres okupacji sowieckiej i niemieckiej. Po zakończeniu II wojny światowej rozpoczął naukę w szkole podstawowej w rodzinnej miejscowości, a następnie kształcił się w szkole pedagogicznej w Łomży. Kolejnym etapem jego edukacji było Niższe Seminarium Duchowne w Różanymstoku. Po jego likwidacji przez władze państwowe kontynuował naukę w prywatnym Liceum Ogólnokształcącym Księży Salezjanów w Aleksandrowie Kujawskim oraz w państwowym liceum ogólnokształcącym. Po uzyskaniu świadectwa dojrzałości w 1956 r. wstąpił do Wyższego Seminarium Duchownego w Łomży. Święcenia kapłańskie przyjął 3 czerwca 1962 r. z rąk bpa Czesława Falkowskiego, biskupa łomżyńskiego. Po święceniach kapłańskich pełnił posługę wikariusza w parafiach: Mikaszówka (1962–1963), Wiżajny (1963–1964), Kobylin (1964), Raczki (1964–1965), Lipniki (1965–1966), Dąbrówka Kościelna (1966–1972), Ostrów Mazowiecka (1972–1973), Turośl (1973–1976), Łyse (1976–1977) oraz Czarnia (1977–1979). 30 czerwca 1979 r. został mianowany proboszczem parafii pw. Najświętszego Serca Jezusowego w Bokinach (dekanat łapski). Następnie

19 czerwca 1982 r. objął urząd proboszcza parafii pw. Ducha Świętego w Kaletniku (dekanat suwalski), a 25 września 1998 r. został proboszczem parafii pw. Matki Bożej Gietrzwałdzkiej w Kociołku Szlacheckim (dekanat piski). W 2005 r. przeszedł na emeryturę i zamieszkał w Piszu, a od 2009 r. przebywał w Domu Kapłańskim w Augustowie. Za swoją działalność duszpasterską został wyróżniony m.in. godnością kanonika honorowego Kapituły Kolegiackiej Sejneńsko-Wigierskiej. Ks. Jan Wiktor Nadolny zmarł 6 lutego 2012 r. w 75. roku życia i 50. roku kapłaństwa. Uroczystości pogrzebowe odbyły się najpierw w kościele pw. Najświętszego Serca Jezusowego w Augustowie, a następnie w rodzinnej parafii w Kuziach, gdzie został pochowany na miejscowym cmentarzu parafialnym.

A. Skowroński, *Ksiądz kanonik mgr Jan Wiktor Nadolny*, „Kronika Urzędowa Diecezji Ełckiej" 2012, nr 1–2, s. 102–103; W. Guzewicz, *Parafia Mikaszówka 1907–2007*, „Episteme" 61(2007), s. 49; W. Guzewicz, *„Powiedz ludziom, niech więcej nie płaczą…". Słownik biograficzny zmarłych księży diecezji ełckiej (1992–2017)*, Ełk 2017, s. 44–45.

BIBLIOGRAFIA

Guzewicz W., *Encyklopedia parafii i kościołów diecezji ełckiej. T. I (Augustów – Janówka),* Ełk 2024.

Guzewicz W., *Encyklopedia parafii i kościołów diecezji ełckiej. T. II (Jeleniewo – Ruciane-Nida),* Ełk 2025.

Guzewicz W., *Encyklopedia parafii i kościołów diecezji ełckiej. T. III (Rutka-Tartak – Żytkiejmy),* Ełk 2025.

Guzewicz W., *Katalog duchowieństwa diecezji ełckiej. Zmiany administracyjno-personalne w latach 1992–2017*, Ełk 2018.

Guzewicz W., *Ks. Jerzy Jan Zawadzki w obiektywie bezpieki*, „Civitas et Lex" 2017, nr 2, s. 53–66.

Guzewicz W., *Parafia Cichy 1952–2009*, Ełk 2010.

Guzewicz W., *Parafia Mikaszówka 1907–2007*, „Episteme" 61(2007).

Guzewicz W., *„Powiedz ludziom, niech więcej nie płaczą…". Słownik biograficzny zmarłych księży diecezji ełckiej (1992–2017)*, Ełk 2017.

Guzewicz W., *Talent i trud. Potencjał naukowy duchowieństwa diecezji ełckiej w latach 1992–2017*, Olsztyn 2021.

Guzewicz W., *Wkład duchowieństwa diecezji ełckiej w rozwój intelektualny Polski i regionu (Część 1: Dorobek piśmienniczy)*, „Studia Ełckie" 2018, nr 2, s. 205–219.

Kopiczko A., *Duchowieństwo katolickie diecezji warmińskiej. Część 2: Słownik*, Olsztyn 2007.

Wierny Bogu, bliski ludziom. Ks. Włodzimierz Wincenty Wielgat (1927–2011), pod red. W. Guzewicza, M. Radziłowicza, Ełk 2013.